

[Modern text]

Camp Jenkins December 1st State of Kentucky 1861

Det är så länge sedan jag fick något brev från er. Så nu måste jag sätta mig och fort försöka skriva ner några av de viktigaste händelserna. Det finns egentligen varken tid eller tillfälle, och det viktigaste förmodar jag att ni kan läsa själva i tidningarna.

Nordstatarna har hittills förlorat de flesta striderna, vilket till viss del beror på okunnighet. De senaste drabbningarna har de dock skött sig bra. Flottan till exempel har ju bombat några fästningar och de sprider rädsla där de drar fram. Det har även varit strider i Missouri och i Virginia.

[Här är det en stor fläck i brevet vilket gör det väldigt svårt att läsa nästa stycke]

[Det är?] många på plats i samband med värningarna. Varje delstat ska utifrån sin befolkningens mängd värva ett visst antal soldater. Det finns värningsofficerare i varje större stad, och vissa reser även omkring. Vem som helst kan utse sig till kapten och bilda ett kompani, men det vanliga är att när kompaniet är fullt så utser manskapet sina officerare. Ett kompani består av mellan 81 – 101 män, och då kompaniet uppgår till 40 man har de rätt att välja sig en löjtnant, är det 81 stycken kan de välja flera officerare.

Allt detta har hittills inte berört mig alls, men egentligen borde det vara min skyldighet. Därför har jag nu fattat ett beslut som jag hoppas ni inte ska uppfatta som fegt, för här i landet anses det vara förknippat med stor heder och ära. Jag har såsom många andra gått med i Förenta Staternas armé för en period av tre år, eller så länge kriget nu varar. Vi har bildat ett svenskt kompani, egentligen ett skandinaviskt med norrmän och svenskar med mest svenska officerare, 95 män totalt. Kaptenen har varit löjtnant i Sverige, och andre löjtnanten har varit officer även han i Sverige. Första löjtnanten är norrman. Sedan har vi ytterligare 5 sergeanter och 8 korpraler. En kaptenslön uppgår till 108 dollar i månaden, förste löjtnanten får 100, 2:e 73 dollar, sergeanterna vet jag inte, men korpralerna får 15 dollar och resten 13.

Jag tog detta steg eftersom många av mina vänner redan gått med, och de ville gärna ha med även mig. De säger att de har stort förtroende för mig. Och vad mitt liv beträffar så är väl det inte värt mer än någon annans. Så om jag dör eller faller, har jag åtminstone gjort det för en god och rättvis sak. För något mer rättvist eller heligt kan man nog inte våga livet för. Det är dags nu att ställa upp som medborgare och patriot för att trycka ner rebellerna som far fram som djävlar och tyranner. Det räcker inte för dem att tyrannisera slaverna, utan nu ska det även ge sig på de vita. Det är en styggelse i människors åsyn, så vad ska det inte vara i Guds? Nej, salig blir den man som faller för en sådan sak, och heder åt den man som vågar livet.

Jag har blivit framröstad som sergeant, och i natt har jag varit nattvakt som så många gånger förut. Det svenska kompaniet är dessutom utsett till det bästa i det Minnesotas 3d Regiment Company. Det är väldigt många svenskar i armén, både i Illinois och Wisconsin. Och i Minnesota håller de på att bilda ett helt regemente av svenskar, över 400 män med officerare. Även i de amerikanska kompanierna finns det svenskar, och vissa tjänstgör som kaptener, majorer, överstar och generaler.

Nu ligger vi i Kentucky med över 12 000 man. Runtomkring oss sägs det finnas 120 000 män till, vi anar att vi nu äntligen ska få vara med om strid. Det är vår högsta önskan. Vi har bra kläder och gott om proviant så vi behöver inte frysa eller vara hungriga, hittills. Vi har ju inte varit med om så mycket än, och alla vet ju att en soldat kommer att prövas på många olika

sätt. Vi svor in oss i armén den 15 oktober och fick därefter en 5 veckors lång utbildning. Sedan tog vi oss till Kentucky på 4 dagar, en sträcka på 160 mil. Överallt där vi drog fram hälsades vi med hurrarop. Vi har också bjudits på mat och kaffe, samtliga 1000 man och det tog bara 10-15 minuter, vi blev inte utan mat på hela tiden. Imorgon sägs det att vi ska dra söderut och bevaka en järnvägsstation.

Jag har nu inte något mer att berätta, annat än att jag har överlämnat mina fordringar till Eric Bång. Det är Schullenberg i Stillwater som är skyldig mig 110 dollar, Mr Dayton i St. Paul 20 dollar, Russel i Wasa 18 dollar med flera. Om jag inte kommer tillbaka till Minnesota mer så kan Erik sända er pengarna, om han får dem. Min adress där är Mr. Olof Liljegren, Stillwater, (Washington), Co Minnesota, North America (in care: John B Smith).

Något mer speciellt har jag inte att berätta, annat än att jag fortfarande är vid god hälsa. Hälsningar i tusentals till alla släktingar, vänner och bekanta och mest till er och mina syskon.

Er tillgivne son
Olof Liljegren

I marginalen längs långsidan: Skriv till mig direkt, så att jag får höra hur ni mår; Sergeant Minnesota Vob, Third Regiment.

Om ni tycker att texten i brevet är svårläst beror det på att jag använder min ryggsäck som underlag när jag skriver.